

[Camre]

dergået en forvandling undervejs, fra vi først så det, for det drejede sig nemlig om at spare 50 mill. kr. på NATOs mellemdistanceraketprogram. Men der er ingen danske penge på NATOs mellemdistanceraketprogram, og derfor er der ikke noget at spare. Jeg kan da glæde mig over, at det lykkedes at overbevise det radikale venstre om, at forslaget var tomt, og så lavede man altså forslaget om til en ekstra besparelse på det danske forsvar.

Vi har et forsvarsforlig med regeringen; det vedstår vi, og derfor må jeg anbefale at stemme nej til det radikale venstres ændringsforslag.

Jeg skal til slut sammenfatte min kritik af regeringens forslag her i dag: Danmark er inde i meget store økonomiske omstillingsproblemer. Vi finder os i en periode med klart bedre internationale konjunkturer, og dem nyder vi naturligvis godt af. Regeringen kan notere en stigning i investeringerne og en vis stigning i antallet af beskæftigede, samtidig med at den samlede tilgang til arbejdsmarkedet altså har haft en sådan størrelse, at antallet af ledige er mellem 20.000 og 25.000 større i dag, end da regeringen trådte til.

Stigningstakten i statens gæld er mindsket, men gælden vokser alligevel foruroligende. Gælden udgjorde 50 pct. af bruttonationalproduktet, da denne regering tiltrådte, og i finansåret 1985 vil den ifølge finansministerens egne tal i den seneste redegørelse komme op på 76 pct. af bruttonationalproduktet. Både velfærdsstaten og de private erhverv er truet af den rentebyrde, som i en årrække vil hvile tungt på det danske samfund.

Regeringens midler har ikke været virkingsløse, det vil jeg gerne sige til finansministeren, men de har skabt nye sociale skel i befolkningen, og de har ikke været i stand til afgørende at overvinde dansk økonomis vedvarende problemer. Det, vi ser her, er jo forhold, som denne regering kritiserede os for, mens vi havde regeringsmagten, og vi ser altså, at den dårlige udvikling i og for sig fortsætter. Derfor er det, vi i dag vil stemme imod regeringens negative ændringsforslag.

Regeringen må forstå, at de store, langsigtede forbedringer ikke kan nås ved at skabe ulighed, skel og spændinger imellem befolkningsgrupperne. Der kræves afgørende forbedringer på to centrale områder, for at dette land kan vende tilbage til en stabil udvikling.

For det første må opsparingen i Danmark forøges meget stærkt, og for det andet må uddannelsesindsatsen i Danmark forøges meget stærkt.

Men det gælder igen her, at én ting er overskriften, noget andet er det konkrete indhold. Den danske opsparingskvota er helt utilstrækkelig til at muliggøre skabelsen af de 300.000 manglende arbejdspladser, erstatning for de arbejdspladser, der bliver forældede i de kommende år, og nye arbejdspladser til nytilgangen til arbejdsmarkedet. Løser vi ikke opsparingsproblemet på en holdbar, solid måde, så får vi ikke genskabt den fulde beskæftigelse og får ikke de truende gældsproblemer løst.

Regeringens hidtidige forsøg på at øge opsparing og investering ved at tillade øgede profitter og dermed større indkomst- og formueulighed vil kun i meget begrænset omfang lykkes. Den politiske bevidsthed i dette land er sådan, at befolkningens flertal ikke vil acceptere, at uligheden øges for at rette økonomien op, men det er jo det, som regeringen ønsker. Der må skabes folkelig bredde i opsparingen, der må være medbestemmelse og medejendomsret, ellers kan der ganske enkelt ikke flyttes så store midler fra forbrug til investering.

Det andet store område for reformer er uddannelsen; der er behov for fornyelse, for forøgelse, for forandring, men regeringen skærer ned. Uden en klar førsterang i verdens uddannelsesmønstre kan Danmark ikke bevare sin internationale position som et højt udviklet velfærdssamfund. Men det går trægt, og det går langsomt med at reformere, når man fjerner pengene; der er for få ressourcer på dette område, og mere fremsynede lande overhaler os.

Hvis derimod disse to vigtige områder: opsparingen og uddannelsen, fik den udbygning, der er behov for, kunne vi med en aktiv erhvervspolitik få gang i produktionen, og så kunne vi løse næsten alle vore andre problemer af social, beskæftigelsesmæssig og økonomisk art. Vi venter stadig på regeringen, vi venter stadig på et bredere samarbejde; det er uklogt af regeringen at tro, at den kan alene. Virkeligheden viser noget andet, og denne virkelighed vil før eller siden indhente regeringens overmod.

Gammelgaard (KF):